

1

WELKOM BIJ MINECRAFT

Het was donker in het Grote Woud. Het zicht tussen de hoge bomen die om de bloemrijke heuvel stonden was beperkt; wie wist wat er in het donker loerde? De sterren twinkelden nog aan de hemel, maar het witte vierkantje van de zon piepte al boven de horizon uit en gaf de sterrenhemel een vage, oranjeroze tint. Het angstaanjagende gehuil van een Enderman doorbrak het vredige ochtendgloren. Dit opvallende tafereel trof de nieuw verschenen speler aan op Spawnpoint Hill op de Minecraft-server Elementia.

Dit was duidelijk een nieuwe speler: hij had niets in zijn rechthoekige hand en keek verbaasd naar de oneindige hoeveelheid kubussen van aarde, gras en eikenhout die de grasheuvel en het bos vormden die hem nu omringden. Hij had donkerbruin haar, droeg een turkooizen shirt en een blauwe broek, het standaarduiterlijk van een Minecraft-speler die zijn huid of voorkomen nog niet had veranderd. Deze speler had

nooit eerder Minecraft gespeeld. Hij kon het niet weten, maar hij had geen slechter moment kunnen kiezen om op deze server te komen. Zijn naam was Stan2012.

Wauw, dacht Stan, terwijl hij om zich heen staarde in de schaars verlichte ochtend. Dit is fantastisch! Alles is gemaakt van kubussen! De aarde op de grond, de bomen, zelfs de blaadjes! En kijk dat riviertje daar eens. Zelfs het water bestaat uit perfecte kubussen! Je kunt die... blokken oprapen en er dingen van maken? Maar er zijn overal blokken! Fantastisch! O, wauw!

Stan keek om zich heen. Op de plek waar hij stond waren duidelijk eerder spelers geweest, hoewel hij op dit moment niemand zag. Hij werd omgeven door gepixelde fakkels die uit de grond staken, en er waren borden en dingen die op kisten leken. Op een van de borden stond dat hij de fakkels niet moest stelen, en een ander bord vertelde hem dat hij op Spawnpoint Hill stond, de plek waar alle nieuwe spelers binnenkwamen op de server. Er was echter één bord, naast een kist, dat hem in het bijzonder opviel. Er stond op: ALS JE NOOIT EERDER HEBT GESPEELD, NEEM DAN EEN BOEK UIT DE KIST.

Stan liep naar de kist en maakte hem open. Hij was verdeeld in vakken. Eén was gevuld met broden, een ander met iets wat houten zwaarden leken te zijn, en weer een ander bevatte boeken. Stan pakte een van de boeken en liep ermee de heuvel af. Hij ging op de oever van een beekje zitten, liet zijn voeten in het water bungelen en wilde net gaan lezen toen hij een schreeuw achter zich hoorde.

‘Hé, wacht even!’

Afgetekend tegen de steeds blauwer kleurende hemel stond een gedaante, kennelijk een andere speler. Terwijl hij de blokke-

rige heuvel afdaalde, zag Stan dat deze speler een eenvoudige witte tuniek droeg, een witte broek en donkerbruine schoenen. Hij leek op iemand die in de woestijn leefde. De speler bereikte de voet van de grasblokkenheuvel en torende hoog uit boven Stan.

‘Hoi,’ zei hij. ‘Ik heet KingCharles_XIV, maar je mag me gewoon Charlie noemen. Ik heb dit spel nog nooit eerder gespeeld en ik heb geen idee wat ik moet doen. Kun jij me helpen?’

‘Misschien wel. Ik ben Stan2012, maar je kunt me Stan noemen,’ antwoordde Stan. ‘Ik heb ook nooit eerder gespeeld. Ik heb alleen gehoord dat het een heel leuk spel is en dat deze server een geweldige plek is om het te leren. Op dat bord daar stond dat dit boek ons meer kon vertellen over het spel.’ Hij hield het boek omhoog.

‘Nou, laten we het dan maar gaan lezen,’ zei Charlie. Hij ging naast Stan zitten en keek mee terwijl Stan voorlas.

INTRODUCTIE

Welkom bij Minecraft, nieuwe speler. Dit is een heel leuk spel dat geen speciaal doel heeft. Zoals je ziet bestaat de wereld om je heen uit blokken. Je kunt deze blokken vernietigen met bepaalde gereedschappen en je kunt ze verplaatsen. Nadat je een schuilplaats hebt gemaakt om te ontsnappen aan de monsters van de nacht, kun je overdag aan de slag gaan en fantastische bouwwerken maken van deze blokken. Je staat nu op Spawnpoint Hill, waar nieuwe spelers zoals jij het spel binnenkomen. Voordat je kunt beginnen met het bouwen van de gek-

ste verzinsels, is het een goed idee als je je aansluit bij een gemeenschap.

We raden je aan het pad dat je ziet te volgen. Op die manier kom je bij het dorp Adoria, een gemeenschap die zich wijdt aan het trainen van nieuwe spelers. Het is een dag reizen, dus pak een houten zwaard en twee stukken brood uit de kist. Het brood stilt je honger tot je in het dorp bent en met het zwaard kun je de monsters van de nacht van je afhouden. Als je het dorp nog niet hebt bereikt als de avond valt, pak je een paar blokken en bouw je een muur om je heen om de monsters op afstand te houden. Dit boek staat vol informatie die onmiddellijk van pas komt, of het nu gaat over blokken, bouwen of monsters. Veel succes en tot ziens in het dorp!

■ Stan sloeg de bladzijde om. Dat was het einde van de introductie. De volgende pagina's bevatten informatie over de verschillende blokken en hun eigenschappen, instructies voor het maken van verschillende gereedschappen en beschrijvingen van een aantal verschillende monsters.

Stan keek Charlie aan. 'Wist jij dat er monsters in dit spel zaten?' vroeg hij.

'Nou, ik heb geruchten gehoord over een ding dat Creepy heet of zoiets, maar ik dacht dat het niet waar was.'

'Nou, laten we hopen dat we die wezens niet tegenkomen, of andere enge dingen,' zei Stan. 'Maar zie jij die weg ergens? Want dat dorp Adoria klonk eigenlijk wel goed.'

'Ja, we moeten dat dorp proberen te vinden. Maar waar is de weg? Ik zie hem nergens.'

Ze keken om zich heen. Ze zagen geen weg, maar Stan merkte wel iets anders op. In de schaduw van de bomen leek een andere speler te staan. Hij had de juiste lengte en de juiste gestalte, maar Stan kon zijn gezicht niet zien.

‘Hé, Charlie, kijk daar! Denk je dat hij weet waar de weg is?’
‘Misschien wel. Laten we het erop wagen.’

De twee liepen de heuvel af in de richting van de gedaante. Het was donker; de groene bladeren boven hun hoofd boden schaduw. Toen ze de gedaante naderden, draaide hij zich plotseling om en kwam met uitgestrekte armen op hen aflopen.

‘Mooi zo, hij ziet ons! Misschien kan hij ons de weg wijzen!’ riep Charlie.

‘Ja...’ Maar Stan had het gevoel dat er iets niet klopte. De speler negeerde hen volledig totdat ze dichtbij waren en kwam toen recht op hen af, met uitgestrekte armen.

‘Charlie, kijk uit!’

‘Stan? Wat is het probl... O, jee!’

De gedaante die op hen afkwam, liep even op een lichtere plek. Hij droeg dezelfde soort kleren als Stan, maar had rotend, groen vlees en lege oogkassen. Hij rook naar de dood en maakte zacht kreunende geluiden. Het wezen liep nog steeds op Charlie af, die roerloos en met grote paniekogen was blijven staan. Stan viel het monster aan en deed het enige wat hij kon bedenken: hij sloeg hem op zijn hoofd met het boek.

Het monster wankelde een paar passen achteruit, maar bleef overeind. Dit keer begon hij op Stan toe te lopen. Stan begon te rennen, maar het monster zat hem op de hielen. Hij rende het bos uit, stak het veld over en bleef plotseling staan. Hij stond pal voor een ravijn dat hem niet eerder was opgeval-

len. Het liep dwars door het veld en was diep; hij kon de bodem niet zien. Stan zat in de val, met het diepe ravijn voor zich en het monster dat vlak achter hem was. Bang dat hij zou sterven voordat hij het spel had kunnen beginnen, balde Stan zijn vuisten en keerde zich naar het monster, klaar om te vechten. Toen keek hij vreemd op.

Het monster zat hem niet langer achterna. Hij rende naar het bos, weg van hem en ook niet naar Charlie. Maar het vreemdste was dat er rook van zijn huid opsteeg, met de scherpe geur van brandend vlees. Het monster maakte luide, kreunende geluiden en Stan wist zeker dat hij zou schreeuwen als hij daartoe in staat was. Plotseling viel het monster om en barstte in vlammen uit. Hij kronkelde op de grond tot hij was opgebrand en er niets anders overbleef dan een stukje rot vlees.

Charlie liep het bos uit en staarde geschokt naar het stukje vlees op de grond. Stan keek al even ontzet. Charlie richtte zich tot Stan.

‘Wat was dat voor ding?’

‘Geen idee man, maar het was beslist geen speler.’

‘Misschien was het een van die monsters die in het boek werden genoemd. Zo’n Creepy, of hoe je dat ook noemt.’

‘Laat me eens kijken.’

Stan sloeg het boek open bij het deel over monsters en op de eerste bladzijde vond hij wat hij zocht. Hij las de beschrijving naast een illustratie van het monster dat ze zojuist hadden ontmoet.

ZOMBIES

Zombies zijn vijandige mobs, of wezens, die spawnen, oftewel tot leven komen, 's nachts of in donkere gebieden. Ze zijn de gemakkelijkste vijandige mobs om te verslaan, want hun aanvalspatroon is recht op de speler afkomen en proberen aan te vallen. Als ze rechtstreeks in aanraking komen met zonlicht verbranden ze. Ze zijn ook in staat om deuren open te breken en zijn de belangrijkste aanvallers bij een belegering van een npc-dorp, bewoond door non playing characters (niet-spelers). Als ze zijn gedood, blijft er alleen wat rottend vlees van hen over.

Toen Stan de passage had voorgelezen, zei Charlie: 'Dus dat was een zombie? En die wezens zouden dan gemakkelijk te doden zijn?'

'Blijkbaar,' antwoordde Stan. Hij raapte het vlees van de grond op. 'Denk je dat we dit veilig kunnen eten?'

'Dat betwijfel ik.' Charlie fronste zijn wenkbrauwen en staarde naar de ranzige homp groenbruin vlees. 'Wat zegt het boek erover?'

Na een beetje zoeken in het hoofdstuk Attributen vond Stan de pagina waarop het vlees werd beschreven.

ROT VLEES

Rot vlees is een attribuut dat zombies en zombievarkens achterlaten en dat wordt aangetroffen in tempels. Het is eetbaar, maar dat wordt niet aangeraden want het risico op voedselvergiftiging is groot. Voor honden is het echter niet giftig.

‘Dus we kunnen het maar beter pas eten als we echt, écht wanhopig zijn,’ zei Charlie.

‘Ja, je hebt gelijk,’ stemde Stan in. ‘Bovendien krijgen we allebei twee stukken brood uit die kist daar, plus een zwaard. Dat zwaard komt goed van pas als er monsters opduiken.’

‘Goed. Laten we de spullen pakken en op weg gaan! Het is nog steeds ochtend en we hebben nog een hele dag om dat dorp Adoria te bereiken voordat het nacht wordt en de monsters tevoorschijn komen.’

De twee spelers liepen terug de heuvel op naar de kist, waar ze beiden twee stukken brood pakten en een houten zwaard. Ze liepen naar de top van de heuvel en keken om zich heen tot Charlie het pad ontdekte. Met het brood in hun inventaris en het zwaard in de hand liepen Charlie en Stan de weg op naar het dorp Adoria.

2

DE EERSTE NACHT

De bomen langs het pad waren gerooid, zodat er licht viel op onze twee spelers terwijl ze naar het dorp liepen. Er waren geen monsters op het pad, maar ze ontdekten er een paar in het bos. Zombies leken het meest voor te komen, die waren werkelijk overal, maar de spelers zagen ook nog een paar andere soorten. Dieper in het bos wees Charlie op een soort zombie die magerder en minder krachtig leek, en Stan zou gezworen hebben, voor zover hij het kon zien in het schemerige licht, dat hij een boog vasthield en een pijlkoker op zijn rug droeg. En één keer, toen hij omhoogkeek in de bomen langs de weg, zag Stan een flits van bloedrode ogen die hem vanaf een van de hogere takken bestudeerden. Maar gelukkig ging geen van deze mysterieuze wezens achter de spelers aan.

‘We kunnen maar beter opschieten als we bij dat dorp willen komen,’ zei Charlie. Hij zag er zenuwachtig uit. ‘Ik wil hier niet zijn als het donker genoeg is voor die wezens om op jacht gaan.’

Stan knikte. Maar vanaf dat moment gingen er dingen mis. Het pad werd minder duidelijk naarmate ze dieper in het bos doordrongen, en een paar keer kwamen ze per ongeluk op zijpaden terecht die doodliepen. Aan het eind van een van die paden bleek een zombie te staan. Stan en Charlie konden nog maar net wegrennen voordat hij zijn interesse in hen verloor.

De hemel kleurde prachtig roze, maar de twee jongens hadden daar geen oog voor toen ze voor de vijfde keer terugliepen naar de hoofdweg en het dorp nog steeds niet in zicht was.

‘Ik denk dat we voor vannacht maar beter een schuilplaats kunnen maken,’ zei Stan. ‘Een muur van twee blokken hoog zodat we in ieder geval een barrière hebben waar de monsters niet zomaar overheen kunnen stappen.’

‘Je hebt gelijk,’ zei Charlie. ‘Ik zal wat aardeblokken gaan verzamelen. Probeer jij wat hout te halen uit die bomen. We zien elkaar hier weer als we het spul hebben.’

Stan knikte en de twee gingen ieder een andere kant op.

Het verzamelen van aardeblokken ging sneller dan Charlie had verwacht. Na een paar slagen kwamen de blokken los en kon Charlie ze oppakken en toevoegen aan zijn inventaris. Hij had al een hele massa blokken verzameld tegen de tijd dat hij terugging naar Stan.

Stan had het veel minder makkelijk. Hij moest vele malen op de boomstammen inhakken voordat ze afbraken, en dat deed pijn. ‘Ik zou... heel wat... overhebben... voor een... kettingzaag,’ gromde Stan tandenknarsend terwijl hij de stammen omkapte, terwijl de bladeren in de lucht bleven hangen. Stan begreep al snel dat de normale natuurkundige wetten niet altijd golden in Minecraft.